

SARAH FLINT

SBĚRATEL TROFEJÍ

SARAH FLINT

SBĚRATEL
TROFEJÍ

Copyright © Sarah Flint, 2017

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Jakub Kapras, 2018

Obálka © Šárka Štěpánová, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-998-3 (pdf)

SARAH FLINT

SBĚRATEL
TROFEJÍ

Přeložil: Jakub Kapras

*Všem, se kterými jsem pracovala,
jež se musí vypořádávat s těmi,
o kterých píšu.*

PROLOG

Před 32 lety

Nevěsta byla toho dne překrásná. Celá září, shodovali se všichni, kdo ji viděli kráčet zvolna k oltáři zavěšenou do rámě hrdého otce. V kostele bylo plno, každý chtěl spatřit alespoň cíp jejích šatů, alespoň jeden z úsměvů, kterými zahrnovala ženicha, jeho pohled, když se k ní otočil, aby se pokochal její nezměrnou láskou.

Čekal na ten šťastný okamžik, na tu radostnou chvíli, a očima klouzal z jednoho na druhého. Bylo mu hrozně. Věděl, že definitivně prohrál. Ve zlomku vteřiny si znovu uvědomil, že bude všemi už navždy přehlížený.

Obřad začal. Chtěl, aby jim jeho láska bránila v manželství, když ale farář vyzval přítomné, aby vznesli námitku, mlčel. Naslouchal slovům svatebního slibu a přál si, aby byla určena jemu. *Dokud nás smrt nerozdělí.*

Naklonila se ke svému novému choti, políbili se a jejich horké rty jeho osud zpečetily. Vzkypěl v něm hněv. Vzteky bez sebe sledoval, jak se dlouze objímají. Tím polibkem stvrzuje osud i sama sobě, pomyslel si trpce.

Když se od sebe odtrhli a usmáli se na sebe, srdce mu začalo divoce bušit. Neměli ani potuchy o hloubce jeho hněvu. Otočili se, prošli ruku v ruce uličkou mezi jásajícími svatebčany a plni štěstí vyšli ven do jasného denního světla.

Když ho mījela, dlouhé plavé kadeře jí splývaly po zádech, ještě na ni pohlédl. Srdce mu ztichlo, zkamenělo a on si pro sebe tiše zamumlal:

„Vyrvalas mi srdce z těla, Susan. Jednou si vezmu to tvoje.“

Kapitola 1

Říjen 2016

Vichr bičoval vrcholky stromů a divoce cloumal větvemi, když muž pomalu projel hřbitovem a zamířil do zadní části areálu. Zastavil, rukou v gumové rukavici stáhl okénko a zhluboka nasál vůni spadaného listí, které v drobných vírech kroužilo kolem příjezdové cesty. Místo bylo cítit vlhkem, plísni a hlínou; všechno kolem páchlo po tlejícím listí.

Vystoupil z vozu, vzal z vedlejšího sedadla brašnu s náradím, otevřel kufr vystlaný igelitem a vytáhl ji ven. Hodil si ji přes rameno a vykročil na zahradní stezku. Bezvládná byla těžší, než čekal.

Na cestu mu shora svítila stará pouliční lampa. Lampa se kymácela, její plechový kryt pronikavě skřípal ve větru a světlo poblikávalo a tančilo mezi stíny. Nalevo od stezky spatřil malý hrob ozdobený řadou modrých plyšových medvídků. Na náhrobku četl láskyplná slova, která svědčila o nezměrné bolesti ze ztráty tak malého dítěte. Na hrobě leželo několik převržených váz s květinami a hračkami a obsah nádob ležel rozsypaný na kamenné desce. Všiml si váz a chtěl je znovu postavit. To dítě přece nikomu neublížilo. Na rozdíl od ní si nezasloužilo umřít.

Vítr sílil. Větve stromů tloukly do nejvyšších náhrobků, z jilmového mlází vyrazila liška. Chvíli nehnutě stála

a větrila – tak jako před chvílí on. Zbytky řezaných květů vířily v prudkých poryvech větru podél cesty a mísily se s cetkami z hrobů, než je vichr nakonec svál a odnesl kamsi do tmy. Vítr všechno přehluší. To potřeboval.

Pokračoval v chůzi a snažil se držet bezvládné tělo nad zemí. Už byli skoro na místě. Prostranství, na které mířil, bylo z obou stran chráněné vysokými živými ploty, jež je spolehlivě izolovaly od ruchu okolního světa. Sem do ticha za hřbitovní zdí doléhalo všechno jen tlumeně a vše tu zůstalo skryto. Měli tu dokonalé soukromí. Konečně spolu mohli být o samotě; to mu nikdy předtím nedopřála. A on o to přitom tolik stál. Cítil, že se nepatrně ošila; možná přichází k sobě.

Měsíc byl skoro v úplňku a jasně zářil, jen občas ho zakryly mraky hnané větrem. Pěšina ho dovedla na mírné návrší, které si pro dnešek vybral. Rozhlédl se, aby se ujistil, že v okolí není nikdo, kdo by se tu snad chtěl cestou z práce zastavit a pokochat se pohledem na panoráma Londýna rýsuující se na horizontu. Vskutku působivé kulisy pro nadcházející dějství. Byli úplně sami. Už jen projít mezerou mezi keři a jsou na místě.

Shodil tělo z ramen a položil ho na náhrobní desku. Oči měla zavřené, jako by spala, ale svalstvo se jí dosud mimovolně chvělo; ještě se úplně neprobrala. Spoutal ji na zápěstích a na kotnících, do úst jí dal roubík a trpělivě čekal, až začne přicházet k sobě.

Sklonil se k ní a rozpustil jí nádherné plavé vlasy. Byly na dotek hebké, téměř hedvábné, jen se mu teď zdály kratší než při jejich prvním setkání. Už tehdy ji hluboce miloval. Očima bloudil výstřihem dolů k ňadrům, v chabém

měsíčním světle poněkud bledým, a vtom zachytil letmý závan jemného květinového parfému, nepochybně dárku od manžela. Vdechl ho, nechal vůni, ať dráždí jeho smysly, a náhle pocítil dobře známou pachut' žárlivosti a zloby.

Probudil se v něm hněv. Sklonil se a otevřel brašnu. Nástroje byly na svém místě, čisté, sterilizované a nastřené. Bral je postupně do ruky – skalpel, lovecký nůž i chirurgické kleště – a pokládal je vedle sebe na náhrobek. Neubráníl se letmému úsměvu. Plně si svůj osud zasloužila. Každá vteřina bolesti, každý moment nadcházejícího utrpení jí bude připomínat, že všechno mohlo být jinak.

Silný poryv větru ulomil větvičku a ta dopadla neda-leko ženiny hlavy. Pohnula se a otevřela oči. I temné nebe jako by s jejím procitnutím zjasnělo. Ničemu nerozuměla. Z toho, jak se s vypětím snažila pochopit, co se děje, jí na čele naskákaly vrásky. Otočila k němu hlavu a zkoumavě se mu zahleděla do tváře. Jeho rysy jí byly povědomé, jen jí ještě nebylo jasné, jak se tu vzala a co tu dělá. Nebyl si jistý, jestli ho opravdu poznala, ale upřímně v to doufal. Jen tak skutečně ocení, co bude následovat.

Pokusila se nadzvednout, ale pouta jí bránila ve volnějším pohybu, stále ještě své končetiny plně neovládala. Přetočila se na bok, ale zalehl ji a širokými rameny ji snadno přitlačil zády ke kamenné desce. Pokusila se vyprostit, ale marně. Obkročmo se na ni vyšvihl, objal ji stehny a najednou v těle ucítil vzrůstající žádostivost. Chtěl ji. Vždycky to tak bylo a vždy bude, ale ona se rozhodla jinak. A jestli jí nemůže mít on, nebude jí mít nikdo.

Ted' už bylo zřejmé, že se ženy zmocnil strach, skutečná panická hrůza. Oči měla plné děsu, plály jí strachem jako

pekelná výheň. Vzal ji za levou ruku, propletl své prsty s jejími a něžně je jeden po druhém hladil; obdivoval jejich jemnou kůži a pěstěné, vkusně nalakované nehty. Dlaně se jí pod jeho dotykem zachvívaly. Chvěly se touhou, nebo strachem? Nebyl si jistý. Dospěl k prsteníčku a vtom spatřil zlatý kroužek, symbol jejího manželského slibu. Srdce měl v tu ránu jako led. Bylo rozhodnuto.

Zvedl chirurgické kleště, vložil zrádný prst mezi jejich ostří a stiskl. Prst dopadl na kamennou desku a z rány vytryskla krev. Žena se v šoku pokusila otevřít ústa, ale roubík zadusil všechny křik, který se jí dral z hrdla. Zjevně ji zaskočil. Měla trpět, to ano, ale vždycky ji přece miloval, neměl by teď být až příliš krutý.

Vztyčil se nad ni, celou svou vahou ji přitiskl ke kamenní a rozevřel jí kabát. Loveckým nožem rozřízl tenký svetřík pod kabátem, opatrně rozepjal košilku a přejel čepelí po látce podprsenky. S nábožným obdivem rozřízl krajku a poprvé spatřil její prsa, nahá a opojně bílá. Žena měla sametovou, sladce vonící pleť. Sklonil se a rty okusil, jak je jemná. Její tělo pod dotykem cizích úst strnulo, začala se jeho polibkům vzpírat. Okamžitě toho nechal, vzrušení bylo pryč. Nechtěla ho tehdy a nechce ho ani teď. Propásla svou poslední šanci.

Pohlédl na ni a zavřel oči. Nikdy ji nemohl mít celou, jak si přál. Tak, aby to bylo vzájemné. Až do dnešního dne bláhově čekal, že se dočká odezvy. Teď byl ale její osud zpečetěn.

Otočil se, vzal do ruky úzkou dýku a výhružně jí ženě několikrát přejel před očima. Sunul nůž níž, přes ústa a šíji směrem k srdci, a její zorničky dráhu nástroje upřeně sledovaly.

Hrot dýky zatlačil na kůži, a jak srdce tlouklo, důlek se s každým úderem rytmicky prohluboval a zase zmenšoval. Očima zaprosila o milost. Ústy ucpanými roubíkem tlumene vykřikla a rozhlédla se na obě strany, očividně hledala únikovou cestu. Žádnou neměla.

Její čas se naplnil. Nedbal na to, jak je vyděšená. Tohle byla odplata za její zradu. Naklonil se dopředu a zlehka se svou vahou opřel o rukojeť dýky, až špička ostří pronikla kůží. Vytryskla krev a začala se rozlévat kolem rány. Nadzvedl se, pohled na prýšticí tekutinu ho vzrušil. Začala bojovat o život, touha žít jí dala sílu vydat několik posledních zoufalých výkřiků, ale bylo pozdě, příliš pozdě. V očích měla pohled stejně výmluvný jako před lety, stejně palčivý, jako když na ni nedávno znovu narazil, ale místo lásky jí teď z očí čišela čirá hrůza.

Věnoval pohled nástrojům rozprostřeným na kameni, otočil se a chvíli na ženu netečně hleděl. Pak se hrudí znovu opřel o rukojeť dýky a nechal její ostří proniknout ženíným srdcem.

Kapitola 2

Detektiv konstábl Charlie Staffordová pohlédla na vazební příkaz s neskrývaným uspokojením. Po čtyřech měsících únavné mravenčí práce bylo vznesení obvinění z loupeže a těžkého ublížení na zdraví skvělý výsledek. Dobrou zprávou bylo i stanovisko Královské prokuratury, která souhlasí s jejím návrhem na překvalifikování na závažnější trestný čin s rasovým podtextem. Věc bude sice náročnější na dokazování, ale trestní sazba je v případě rasově motivovaného zločinu vyšší. A právě těmi se zabývala jejich jednotka, Útvar obecné kriminality, krátce CSU.

Oddělení CSU, vedené detektivem inspektorem Geofreyem Hunterem, mělo na starosti vše, co spadá do kategorie domácího násilí a trestných činů z nenávisti, mezi jiným hanobení rasy, sexuální orientace, náboženského vyznání a tělesného postižení. CSU řešilo hlavně násilí v rodinách, přičemž odvahu takové jednání ohlásit nacházelo den ode dne více poškozených. Lidé se přestávali bát, padala tabu a oběti byly stále sebevědomější. Charliino oddělení proto mělo stále více práce, jeho klientela se rozrůstala a svědomitosti a píle členů týmu si všimli až na policejním velitelství o několik pater výš v téže budově centrály v Lambeth. A po nedávném úspěchu při vyšetřování série vražd už mělo CSU takové renomé, že jeho členy zvaly k asistenci na svých případech i jednotky zvláštního oddělení vražd.

Tým právě řešil mimořádně otřesný případ, který mohl být docela dobře vraždou a při němž jen shodou náhod nikdo nezemřel. Charlie vynaložila k dopadení a odsouzení pachatele všechny síly. Dnes muži sdělovali obvinění a ona byla u toho.

„V pátek 17. června 2016 v Estreham Road jste nezákonně a úmyslně zranil pana Mosese Sinklera, čímž jste se dle paragrafu 28 zákona o zločinu a veřejném pořádku z roku 1998 dopustil činu s rasovým motivem. Nemusíte vypovídat, vaši obhajobu ale může poškodit, pokud nám teď nesdělíte něco, co budete později chtít uvést u soudu. Vše, co řeknete, může být proti vám použito jako důkaz.“

Cornell Miller popotáhl nosem, hřbetem ruky si otřel tvář a významně pohlédl na hodiny na zdi, čímž dal najevo, že ho jeho práva nezajímají. Bylo mu třicet osm let, byl dobře stavěný, měl mohutná ramena a pevné svalnaté tělo vypracované mnohaměsíční prací s činkami během předchozího výkonu trestu. Povytáhl si triko, odhalil ploché vypracované břicho, líně se poškrabal na podbřišku a šibalsky mrkl na Charlie. Ta mu nevěnovala jediný pohled a dál se soustředila na slova vazebního policisty.

„Dále jste obviněn, že jste v pátek 17. června 2016 poškozeného Mosese Sinklera v Estreham Road oloupil, čímž jste porušil zákon dle paragrafu 8 zákona o krádeži z roku 1968.“

Miller neřekl nic, jen čekal, až dají slovo jeho obhájci, který jako obvykle požádá o propuštění na kauci. Tentokrát ale řeč jeho právníka nezněla příliš jistě. Případu se ujala Charlie, a tak nebyl výhled Cornella Millera pro příštích několik let nijak růžový. Miller byl zmetek. Nepokrytý rasistický zmetek, před kterým bylo třeba veřejnost

chránit – především tu z řad indické a afroamerické komunity.

Právě pro rasový podtext dostalo věc už od počátku na starosti CSU a případ byl svěřen Charlie. Dnes měla být její několikátýdenní práce odměněna vznesením obvinění. Charlie pohlédla na Millera, který se opět škrabal na břicho, a pomyslela na to, co provedl. Od chvíle, kdy poprvé četla jeho spis, názor na něj příliš nezměnila.

Když zaútočil, bylo 5.15 ráno a na ulici bylo ještě liduprázdno. Sinklerovo volání o pomoc nikdo neslyšel, nikdo neviděl, jak zbytečnou a neúměrnou sílu vůči nic netušícímu Jamajčanovi, oddanému trenérovi fotbalové mládeže, pachatel použil. Ve chvíli, kdy vstoupil na scénu Miller, stál Sinkler před bankomatem a vybíral dvacet liber pro ženu na ranní nákup. Miller právě střízlivěl z crackového rauše a přemýšlel, kde vzít peníze na trochu heroinu na usnutí. Nespal už několik dní a bez heroinu to nedokázal.

Místo činu si vybral dobře, pro rychlý úder to byl ideální kout. Zapadlá ulička s opuštěným bankomatem vedoucí k zadnímu vchodu místního vlakového nádraží. Tou dobou tu bylo ještě mrtvo, první vlak měl přijet až v půl šesté. Miller počkal, až Jamajčan dokončí výběr. Doufal, že to bude stát za to. Pak mlčky potáhl z cigarety, zašlápl nedopalek a vydal se přes ulici za Mosesem. Chvíli šel v jeho stopách jako šelma a pak zaútočil.

Charlie ale šokovala razance a způsob provedení útoku. Sinklera stačilo postrašit. Nebyl rváč, bylo mu dvaasedmdesát let a ve svém věku už neměl chuť vracet rány. Jistě by udělal, co se mu řekne. Tváří v tvář o dost silnějším soupeři by poslušně odevzdal peníze a kapituloval.

Ale Cornell Miller neřekl ani slovo a rovnou vytáhl nůž. Řezákem na koberce pořežal Mosese v obličejí, na krku, na ramenou a zádech, řezal a bodal jako smyslů zbavený, dokud se stařec nezhroutil na zem.

Než mu Miller vytrhl z prstů tu jedinou dvacetilibrovku, kterou měl, jen ucedil: „Zkus jít na policii a seš mrtvej negr. Najdu si tě i s těma tvýma černýma parchantama.“

Pak v klidu odkráčel a nechal oběť napůl v bezvědomí v kaluži krve.

Kdyby nářek zraněného nezaslechl kdosi na časné procházce se psem, Moses Sinkler by nejspíš vykrvácel. Jen díky rybářské vestě, kterou měl na sobě, nepronikly bodné rány příliš hluboko, nepřerušily žádnou důležitou cévu a nedošlo u něj k větší ztrátě krve. Sinklera okamžitě převezli do nemocnice, podrobili ho chirurgickému zákroku o devadesáti osmi stezích a poslali na několik týdnů na nemocniční lůžko. Dnes byl ze Sinklera zlomený muž – tělo mu jakž takž slátali, duše ale utřžila smrtelnou ránu. Do práce se nevrátil a nevycházel už ani z domu. Báł se, že tam venku Millera znovu potká.

Charlie nenáviděla pachatele toho odporného činu ještě dřív, než přišli na stopu někomu konkrétnímu. Z aktu tak zbytečného a bezdůvodného násilí se jí dělalo špatně a Mosese jí bylo líto. Rozhodla se napsat všechny síly, aby byl viník dopaden. Nesčetněkrát Mosese navštívila v nemocnici a s úlevou sledovala, jak se mu vrací fyzické síly. Kéž by mu pomohla uzdravit i jeho bolavou duši.

Postupem času nashromáždila dostatek důkazního materiálu; Millerova DNA na odhozeném nedopalku, kamerový záznam, na kterém podezřelý kráčí příslušným směrem,

mobilitní data, která ho usvědčovala, že se v oblasti pohyboval, a dokonce i kabát, který zajistili při domovní prohlídce a na němž objevili stopu Sinklerovy krve. Vše nepřímou ukázalo na jedinou osobu, shodovalo se místo i čas, přímý důkaz ale zatím chyběl. Moses byl tak vyděšený, že nebyl schopen policejní rekognice, ačkoli od něj byli figuranti odděleni silným polopropustným sklem. Bylo nadlidským úkolem vůbec ho k rekognici přivést, a když měl na jednoho z figurantů ukázat, byl strachy tak bez sebe, že ani nedokázal zvednout zrak a pohlédnout jim do tváří.

Když Millerovi oznámili, že se ho nepodařilo identifikovat napadeným, spokojeně se usmál. Hloupý ale nebyl, bylo mu jasné, že důkazů proti němu přibývá. Připustil, že se na místě činu zdržoval, a svou obhajobu postavil na tom, že se vracel z flámu, spatřil na ulici muže v tratolišti krve a přišel mu na pomoc, ale když poznal, že jde o oběť vážného trestného činu, lekl se, že bude pro svou minulost za pachatele okamžitě označen on, a z místa činu utekl. Ale on *byl* pachatelem! Každý jeho úsměv, každý pohyb, každé pronesené slovo Charlie utvrzovalo v tom, že jím je! V otázce viny a nevinu stíhaných měla Charlie vyvinutý zvláštní šestý smysl. A její šestý smysl pracoval na plné obrátky.

Když teď stál Miller v kanceláři vazební věznice, byla o jeho vině přesvědčena ještě silněji. Mohla jen doufat, že až se věc dostane před porotní soud, probudí se stejný instinkt i ve všech dvanácti porotcích. Instinkt, který pak ruku v ruce s nashromážděnými důkazy dovede k Millerově vině i je. Cornell Miller, chlap bez soucitu a bez svědomí, pro pár liber div nezabil člověka. Charlie chtěla pro Mosese

spravedlnost, a to znamenalo jediné – odsoudit jeho učitele a zavřít ho, až zčerná.

Miller si teď líně vykračoval k cele a Charlie mu hleděla na zátylek. Kauci mu zamítli, takže až do zítřejšího líčení magistrátního soudu zůstane ve vazbě.

„Nashle v soudní síni,“ otočil se k policistce, posměšně zasalutoval a svalil se na matraci.

„Budu se těšit... hlavně na rozsudek,“ řekla Charlie. Ustoupila, vzala za silné ocelové dveře cely a razantněji než obvykle je za ním zabouchla. Chodbou to zadunělo. „Na ten zvuk si zvykejte. Mám pocit, že nic jiného pěkně dlouho neuslyšíte.“

*

Už měl téměř hotovo. Pohlédl na své dílo a krvavý výjev ho potěšil. Nějaký čas to zabralo, ale nelitoval ani vteřiny. S každou další obětí získával na zručnosti. S každým novým řezem dokázal jemný mechanismus lidského těla víc ocenit. Tělo bylo dokonalým organismem – každá nově odkrytá vrstva neomylně odhalila další. Bylo jako on sám – muž mnoha citů, lásek, potřeb a vášní. Odkroj jednu vrstvu a objeví se další; zbav ho všech a zbude prázdná slupka, hluchý prostor, který už ničím nezaplníš.

Opatrně uložil nástroje zpět do brašny, sklonil se a předměty, které si předtím odložil stranou, naskládal do igelitky. Byla to výjimečná žena a on jako vždy hledal něco, co by mu ji připomnělo. Rád si své trofeje prohlížel, pečoval o ně a sledoval, jak se jim daří; připomínaly mu jejich majitele i to, proč si je vybral. Věci v tašce byly ale na dotek studené,

a to se mu nelíbilo. Vykročil k autu a cítil, jak ho igelitka s trofejemi studí do rukou, na kterých měl stále ještě gumové rukavice.

S každým krokem na něj stále víc doléhal slib, který si dal, když tehdy před lety vyšla z kostela.

Otevřel tašku, vzal do ruky větší z předmětů a hodil ho do trávy. Kdysi odvrhla jeho srdce ona – teď přišel čas, aby jí provedl totéž.

*

Charlie nemohla spát.

Kolem ní blikala modrá světla, ječely sirény a v liduprázdných nočních ulicích skřípaly pneumatiky. Něco se stalo. Nevěděla přesně co, ale cítila, jak k ní vzduchem proniká mrazivé chvění. Někde v dálce někdo naposledy vydechl a nebyla to pokojná smrt. Její šestý smysl se dal znovu do práce.

Noční můry se začaly rýsovat, už když večer dorazila do svého malého bytu v Claphamu. Viděla, jak Mosese Sinclaira polyká tma, viděla jeho tělo v bolestech, krev se řinula na chodník. Nad ním stál Cornell Miller a opíral se o zeď, v koutku úst cigaretu, smál se a plival na Sinklera.

Její práce ji vždycky pronásledovala až domů, byla jako neúnavný, potměšilý slídlil. V hlavě se jí mísily oběti ze starších i novějších případů; výjevy pohřbených těl matek i jejich dětí, krve rozlévajících se a srážejících na kobercích a na silnicích a vše vždycky končívало stejně. Lidé jako Moses Sinkler, Richard Hubbard, Helena McPhersonová a Gregg Leigh-Matthews, oběti z jejich případů, se začali slévat

v jednu osobu, ta začala vířit kolem své osy a pomalu se vzdalovala, až nakonec zmizela v kalné vodě. Jejich mučitelé tomu výjevu přihlíželi a smáli se. Pak vír strhl i je, tahali se navzájem za ruce, lapali po dechu, divoce sebou zmítali a pokoušeli se prodrat na hladinu, až je to zcela vyčerpané stáhlo dolů a pohltila je tma. Nakonec viděla Jamieho, svého brášku, byl na dosah ruky, tak neskutečně blízko, a přesto se jejich zoufale natažených prstů nedokázal dotknout. Šermoval rukama ve vodě, němými ústy křičel její jméno a ze rtů a nosu mu unikaly bublinky vzduchu. Křičel a křičel, znovu a znovu, až všechno ztichlo a on jen netečně plul se zavřenýma očima a bezvládnými údy.

A když se svalila do postele, aby v náručí milosrdného spánku na všechno zapomněla, bylo to ještě horší, zapomenout nedokázala a nebylo jí dopřáno ani odpuštění. Rozsvítila lampičku, vzala do ruky mobil a navolila svůj oblíbený playlist. Někdy jí před usnutím pomohlo světlo a hudba, někdy nepomohlo nic. V práci měla k dispozici policejního psychologa, zatím ale jeho služeb nevyužila. Bylo jí devětatdacet a za devět let své policejní služby viděla víc hrůz a lidského neštěstí než většina lidí za celý život. Bála se, že když se rozpovídá, nebude k zadržení. A tak se raději nesvěřovala a všechny ty hrůzy uzamkla v tajných přihrádkách hluboko v sobě. Cítila, že některé věci je lépe nechat nerušeně spát. Noční můry jakž takž zvládala, horší by bylo, kdyby ji její běsy začaly navštěvovat i během dne.

Stáhla přikrývku z postele a uvelebila se do velkého béžového sedacího pytle, který zabíral místo v rohu ložnice. Brala ho s sebou, kamkoli se stěhovala. Pro většinu lidí byl vak příliš neskladný, ale pro ni s Jamiem představoval

ideální náhradní postel. Podobně jako velká vínová pohovka v mámině domě byl nedílnou částí jejího života – byl tmelem, který držel její život pohromadě.

Nastavila přehrávač na náhodný výběr a zmáčkla play. Slova všech písní znala nazpaměť, ale ráda se nechávala překvapit pořadím skladeb.

Billy Ocean začal do sluchátek zpívat „Drsné časy drsné zocelí...“, a Charlie vzpomínala, jak nahrávku v polovině 90. let, když s bratrem začali objevovat hudební svět, poprvé zaslechla. Po jeho smrti pasovala tu píseň téměř na svou osobní hymnu a v jistém smyslu jí vděčila i za svůj nástup k policii. Držela ji nad vodou, když si tehdy přála umřít místo bratra, a posiluje ji i dnes, když bojuje za spravedlnost pro Mosese Sinklera. Až přijde den, kdy jí budou spravedlnost a utrpení lhotejně, vezme Charlie svůj policejní odznak a odevzdá ho na stanici.

Zavřela oči, ale stále se necítila dobře. Možná za tím byl Millerův despekt nebo myšlenky na to, co spáchal. Možná právě přicházely varovné signály, že opět došlo ke zločinu; tím si ostatně byla jistá. Do budičku už jí zbývalo jen pár hodin. Cítila, jak tma řídne a z neproniknutelně černé přechází ve světle šedou; bylo stále tepleji. Hudba ji uklidňovala. Už nebyla sama, byla s Jamiem. Instinktivně věděla, že jí noční můry vydatnější odpočinek nedovolí, a upadla do mělkého spánku.

Cokoli se tam venku odehrává, na ni do rána počká.

Kapitola 3

Cornell Miller ležel na čistém nemocničním povlečení, oči zavřené, na rtech spokojený úsměv. Bylo to docela snadné!

První část měl za sebou; počkat do svítání, až budou strážní unavení, vyrobit z cárů trika provaz, opatrně utáhnout kolem krku, lehnout si nehybně na podlahu cely a zadržet dech. Strážný si nebude jistý, jak dlouho takhle leží, jestli třicet sekund, nebo třicet minut, a v tom chaosu, co přijde, ho určitě pošlou do nemocnice, čistě pro jistotu. Fakt, že nejbližší pohotovost je v nemocnici King's College, kterou odmala zná, je už jen taková třešinka na dortu.

Ted' ležel v kóji oddělené závěsem a lékařskou péčí si nemohl vynachválit. Druhá etapa měla brzy následovat. Musí pryč. Účinky léků, které dostal od policejního lékaře, odeznívaly. Začala mu chybět dávka. Zakroutil silně rukama a cítil, jak se mu ocelové hrany pout bolestivě zařízly do kůže na zápěstích. Loupl očima po dvojici strážných. Žena byla starší, hubená, s povislou bradou a vystouplými lícními kostmi. Kdyby ji posadili na plesnivý gauč do některého z feťáckých kutlochů, kde běžně spával, vypadala by jako jedna z jeho přátel. Sledovala ho pohledem, který mu říkal, že žena ví, co chystá, že už podobným kouskům čelila. Musí si na ni dát pozor.

Na druhé straně kóje seděl chlap jako hora, podsaditý, s hroším krkem a krátce střiženým účesem, odhalujícím hustě zjizvenou lebku. Rukávy košile měl vyhrnuté, kam

jen to šlo, uniforma mu v těch místech těsně obepínala mohutné bicepsy. Zpod košile vykukovalo několik barevných tetování. Zařadit ho nebylo těžké: víc svalů než rozumu. Čím víc síly, tím míň mozkových buněk. Zkrátka blb, který věří, že si respekt u lumpů zjedná svými svaly. Příliš pomalý a namyšlený, než aby prohlédl sebemenší lest.

Miller zavřel oči a hlasitě zanaříkal.

Svalovec vstal v domnění, že ho nárek opravňuje k zásahu. Rozhrnul závěs a houkl na sestru. „Kdy nám ho prohlédnete? Rádi bychom odsud vypadli ještě dneska.“

Měl dutý, nervózní hlas. Sestra mu oplátila stejnou mincí. „Prohlédneme ho, až přijde na řadu.“

Otočila se a chystala se věnovat jiné práci, ale když byla na odchodu, vešel lékař.

Kolem krku měl stetoskop a tvářil se netrpělivě a nevrle. Nejspíš měl v dopravních záznamech pár sporných trestných bodů a rád se strážníky jednal tak, jako oni s ním. Obvykle je z principu nechával čekat, tenhle policajt se mu ale líbil ještě míň než ostatní a on to chtěl mít rychle za sebou. Bezmozek s tělem terminátora. Horlivec, který sází pokuty a nebere ohledy na řidiče.

Miller opět zasténal. Oba se po něm ohlédli, lékař se zatvářil důležitě, rozhrnul závěs a vešel. Všechno běželo jako na drátkách. Vyrazil ze sebe další přerývaný výkřik, tentokrát hlasitěji, a zacloumal rukama v poutech. Lékař se k němu sklonil, vzal ho za ruce a zkoumavě hleděl na krvavé šrámy na zápěstích.

„Sundejte pacientovi pouta, když ho vyšetřuji!“

Policistka zaprotestovala. Moc se jí do toho nechtělo. Měla ale slabý, naříkavý hlas a doktor si lehce prosadil svou.

„Řekl jsem, abyste mu ta pouta sundali, jinak odejdu. Čeká tu na mě spousta lidí.“

Miller se při jeho slovech neubráníl úsměvu. Ten muž snad pracoval pro něj! Nastavil ruce a škodolibě sledoval, jak mu svalovec odnímá pouta. Kdo by se pokoušel postavit takovému zápasníkovi?

Dovolil lékaři, aby mu prohlédl odřenininy na krku a na zápěstích, nechal si změřit tlak a odpověděl na otázky. Bylo zřejmé, že lékař je na jeho straně; dva proti dvěma, vyrovnaný zápas. Už bylo skoro po všem.

Lékař poodstoupil od pacienta, aby si napsal pár poznámek, a nechal svalovci jen malý prostor po levé straně lůžka. Žena na druhé straně osaměla. Viděl, že je ve střehu s rukou na obušku. Nejspíš věděla, co udělá, ale na tom nezáleželo, důležité bylo, kolik ta ženská váží. Svalovec se teď nad ním skláněl, uchopil ho za nejbližší paži a nasadil mu na ni náramek. Miller zadržel dech. Teď přišla ta pravá chvíle! Už měl jednu ruku v poutech a neušlo mu, že si svalovec nepatrně vydechl. Zvedl volnou paži, jako by policistovi nastavoval druhé zápěstí, ale když ji chtěl uchopit, Miller popadl oběma rukama volný konec pout a vytrhl ho muži z rukou. Svalovec zařval a vrhl se kupředu, ale Miller byl rychlejší.

Vyskočil z postele, napřáhl se oběma rukama a kovovou hranou pout udeřil policistku vši silou do tváře. Zavrvala a zvedla ruce k obličejí. Obušek dopadl na podlahu a ze zlomeného nosu jí vytryskla krev. Měla větší postřeh než kolega, ale nebylo jí to nic platné.

Teď už jí stačilo jen odstrčit a cesta byla volná. Svalovci překážel lékař, který sice ihned uskočil, ale policista byl i tak žalostně pomalý.

Miller už byl na nohou, razil si cestu ordinací a čekárnami a mířil k východu. Všichni se za ním otáčeli, ale nikdo nezasáhl. Jako vždycky.

Cestu znal dobře. Zaslechl, jak svalovec volá o posily, ale jen marnil čas. Než dorazí další hlídky, pohltní ho místní sídliště a v bludišti chodníků a dvorků policistům i jejich psům snadno zmizí.

Práskl dveřmi a zmizel ve tmě. Právě odbila čtvrtá ranní a bylo chladno, do tváře ho udeřila zima. Rychle a přerývavě dýchal, kyslíku ale moc nepotřeboval, vpřed ho hnál nahromaděný adrenalin. Byl k nezastavení. Běžel, dokud se hlas pronásledujícího strážníka neztratil v dálce. Zase byl volný a zpátky za katr se rozhodně nechystal, ať se to té zasrané Staffordové líbí, nebo ne. Ať si ho zkusí chytit.

Přemýšlel o jejich posledním rozhovoru. Kráva jedna hloupá. Nikdy se jí nepřízná. Nikdy. Proč by to dělal? Stačí sebemenší chybička obžaloby a je zase volný. Ze všeho nejdřív by si měl podat toho ukňouraného bastarda Mosese Sinklera, který to nahlásil. Trochu na něj zatlačit, pár výhrůžek rodině a ještě rád stáhne žalobu. Možná s ním měl skoncovat, když měl tu možnost.

Doběhl k malé nákupní zóně a zpomalil. Uprostřed řady obchodů stála charita a před ní leželo několik pytlů s oděvy, které sem přinesli místní. Rychle otevřel jeden z pytlů, byl plný pánského šatstva. Zase má štěstí! Vybral si pár kousků: téměř nové triko, lehký vlněný svetr, pánskou bundu s kapucí a kožíškem. Byla obnošená a na venkovní straně lehce odřená, ale na tom nezáleželo, byla zadarmo. Na jednom zápěstí měl pořád ještě pouta; jako zbraň posloužila skvěle, ale teď už mu byla na obtíž. Přetáhl přes

ně rukáv bundy. Později zavolá některému ze známých kasařů, aby mu od nich pomohl. Už je to viděl dělat.

Vykročil normální chůzí a dával pozor, aby nenarazil na poldy. Podél obchodů vedla pasáž. Když uviděl, jak z jedné z ulic vyjíždí policejní vůz, rychle do ní vklouzl. Neviděli ho a s kapucí přes hlavu by ho ani nepoznali, ale nechtěl pokoušet štěstí.

Posadil se na zídku za obchody a v duchu začal sestavovat seznam toho, co bude potřebovat. Ze všeho nejdřív peníze; musí sehnat dávku. Potřebuje crack a heroin, žaludek se mu začínal obracet.

Jak se tak potloukal po špinavých chodnících, našel odhrozenou pivní lahev od Red Stripe. Vzal ji za hrdlo, rozbil o zed' a zvedl proti světlu lampy. Ostré hrany střepu se zaschlými zbytky piva se zlověstně zablýskly. Ten pohled se mu líbil.

Na obzoru právě začalo svítat a nad městem se začala rozlévat jemná třpytivá záře. Tohle byla na ulici jeho nejmilejší část noci.

Znovu zvedl pivní střep proti světlu a cítil, jak mu do žil zase stoupá adrenalin. Byl rád, že narazil právě na Red Stripe, to byla jeho vizitka.

Ted' už zbývalo jen najít další oběť.

Kapitola 4

„Jak mohl, kristepane, utéct?“ vykřikla Charlie nasupeně. „Tolik práce mi to dalo, než jsem připravila obvinění. Nemůžu tomu uvěřit!“

V noci nakonec spánek vzdala, vstala z postele, obula si tenisky a vyrazila běhat. Když si o dvacet minut později po závěrečném ostrém sprintu protahovala lýtka na cyklostezce před Lambeth, dozvěděla se od kolegy z noční služby čerstvou zprávu o Millerově útěku.

Několika skoky vyběhla schody, vpadla na oddělení a teď, krátce po sedmé ráno, stála v běžeckém úboru uprostřed hlavní kanceláře a pot jí stékal na spáncích a po zádech.

Bet už byla v práci, její biologické hodiny ji nemilosrdně budily už za svítání. V kanceláři bývala první, sama si ukládala připravit všem ranní kávu a projít noční hlášení, aby mohla každého příchozího informovat, co je nového.

Ukázala na monitor. Všechny události předešlé noci byly pečlivě zapsány do hlášení a uloženy v počítači. Charlie si sedla před obrazovku a třela si namožené lýtko. Nebylo to pěkné čtení. Přelétla očima průběh incidentu v nemocnici, a když četla o sejmutých poutech, zakroutila nevěřícně hlavou.

„Podělaní doktoři. Pokud nejde vyloženě o život, nemají nám co diktovat, jak používat pouta. Za vězně jsme zodpovědní výhradně my! I ve špitále! Teď je Miller na svobodě a na triku má dalšího zraněného.“

Mrkla do hlášení na jméno napadené policistky. „Jak je Annie?“

Bet se s nepřírozeně vzpřímenými zády odbelhala ke konvici. Před pár dny uklouzla na schodech, narazila si kostrč a začínala se povážlivě zakulacovat. Teď po padesátce už v kostech cítila každý rok. Letos před Halloweenem se smíchem prohlásila, že se její původní postava typu jablko zvolna mění v typ dýně.

„Chudák holka, má zlomený nos a poraněné pravé oko, ale naštěstí žije. Proklíná se, že nezareagovala dost rychle. Cítila prý, že má Miller něco za lubem. Ale co je horší... Annie nejspíš není jediná, koho tak zřídil. Asi před hodinou došlo nedaleko King's College k ozbrojenému přepadení. Afroameričanka zraněná v obličeji kusem lahve, útok rasově motivovaný, ukradená kabelka. Popis a způsob provedení ukazuje na Millera. Napadenou odvezli právě do King's College.“

„Do prdele práce!“ Charlie vyskočila ze židle. „On s tím nepřestane, už je mu to jedno. Ví, že má na krku flastr a tak jako tak půjde za mříže. Nemá co ztratit.“ Po tváři jí stekla kapka potu, vztekla si ji setřela prsty. „Bet, dokud tu nikdo není, rychle se osprchuju a zavolám Mosesovi. Řeknu mu, že je Miller na útěku. Snad už budeme vědět víc. Když nebude šéf proti, zajedu do nemocnice a vyslechnu tu paní.“

Vzala si hrnek s čajem, který jí vážně se tvářící Bet podala jako nějakou svátost, a hořce se usmála.

„Není nad pořádný začátek týdne.“

*

O patnáct minut později byla Charlie zpět s mokkými vlasy nalepenými na límci narychlo oblečené elegantní košile šité na míru. Měla jich několik a poslední dobou se do nich sotva vešla; jasná vizitka dvojí mateřské péče, které byla poslední dobou vystavená. Z jedné strany Bet, z druhé vlastní matka. Podívala se do hlášení a přečetla si podrobnosti o posledním útoku. Byly v něm všechny znaky Millerova rukopisu.

Pak zadala jeho jméno do centrální policejní databáze; objevilo se okamžitě. Cornellů Millerů naštěstí nebylo tolik; ani v policejních seznamech, ani – jak doufala – venku na ulicích. Celostátní pátrání po něm zatím vyhlášeno nebylo. Musí to udělat neprodleně. Co kdyby ho někde náhodně zastavila hlídka? Doufala, že všichni policisté z Lambeth už jsou na nohou a hledají ho, vždyť vedle Mosese a té čerstvě přepadené ženy má na svědomí i jednoho z nich.

Millerův trestní rejstřík byl dlouhý. V osmatřiceti letech měl za sebou bezmála třicet let vězení a podmíněných trestů, přičemž se zločinem začal ještě dřív, než dosáhl hranice trestní odpovědnosti, tedy deseti let. Čtením rozsudků se Charlie nezdržovala. Vzhledem k tomu, že jejich znění zadávala do spisu, když připravovala obvinění, znala je nazpaměť. Už tehdy ji to deprimovalo, a to ještě neměl na kontě nedávné násilné činy. Nemohla se dívat, jak je k němu spravedlnost shovívavá. Je třeba ho dopadnout a zavřít, lidem se uleví.

Prošla záznamy a vytiskla si seznam všech jeho minulých bydlíšť a pochybných známých. I když nejspíš nebude aktuální, měl by jí poskytnout přibližné vodítko, jakým směrem se Miller ydal, kde to zná a u koho by mohl hledat

dočasný úkryt. Pak prošla poslední hlášení z terénu, všechna místa, kde byl viděn, legitimován nebo zatčen, a jména a adresy dealerů a narkomanů, se kterými se vídal. Na sociálce se nejspíš neukáže, jistě ví, že databáze sociální správy bude jedno z prvních míst, kam policie nahlédne, ale pokud mu byly sociální dávky zasílané přímo na účet, je možné, že zkusí použít bankomat. Charlie bude muset zavolat na úřad a vyžádat si údaje o jeho účtu. Pokud má ale ten chlap dost rozumu, dá si v tomhle směru pozor.

Když dorazili Naz s Paulem, Charlie se ještě probírala policejními záznamy. Zvedla hlavu a neubránila se úsměvu. Paul přidržel Naz dveře a uváděl ji dovnitř teatrální úklonou. Naz vešla téměř aristokratickým krokem.

„Není to tak, jak to vypadá!“ řekl Paul naoko vážně a v očích mu zajiskřilo. „Jsme jenom dobří kamarádi. Že je to tak, Naz?“

Naz se k němu otočila se zdviženým obočím. „Ano, čistě jen kámoši. Minimálně do doby, než uznáš, že my ženy jsme přitažlivější, citlivější a chytřejší půlka lidstva.“ Svlékla si svetr, výstřih přitom nechtěně odhalil víc, než u ní bylo obvyklé. Upravila si blůzu a se smíchem se pustila do líčení.

Paul se naoko zamračil a otočil se k ní zády. „Pěkně děkuju, v tom případě nemám zájem. Asi zůstanu u nás mužů.“ Přistoupil ke konvici, dotkl se jí a ucukl před horkým kovem. „Jsou o dost žhavější.“

Všichni se rozesmáli. Vešla Sabira, poslední členka týmu, a i když nemohla vědět, co kolegy tak pobavilo, dala se do smíchu s nimi.

Bet odstrčila Paula a znovu všem postavila na kávu. Charlie cítila, že její ranní podrážděnost ustupuje. Nesnášela

pondělky – přesněji řečeno pondělky a středy – ale na druhou stranu měli teď na dopadení Millera celý pracovní týden. Každý na oddělení pomáhal, jak mohl. Byli dobrý tým, menší a poslední dobou soudržnější než kdy dřív; starosti, kterými si nedávno prošli v souvislosti s předchozím případem, je přiměly držet ještě víc spolu. Naz se vzhledem k tomu, co ji potkalo, se vším vyrovnávala hůř, ale nakonec to s pomocí ostatních nějak zvládli všichni. Až se Charlie jednou rozhodne vyhledat pomoc a vypovídat se z hrůz, kterými se musí dennodenně zabývat, neobráti se na policejního psychologa, ale na své partáky.

Charlie pokynula Naz. Ta měla s rasovou nenávistí osobní zkušenost, bude pro ni při výslechu té napadené paní ideální partner. Naz měla tmavou pleť, veselou povahu a byla hrdá na dvě věci: na svůj přistěhovalecký původ a na to, jak se navzdory němu vypracovala. Jejími vzory byly matka s babičkou. Nejen tím, že statečně čelily rasové nenávisti, která se v době jejich příjezdu do Anglie šířila Londýnem jako mor, ale i tím, že ji naučily, jak důležitá je v životě člověka rodina a práce. Její synové pro ni byli vším, i když si samozřejmě všední život matky tu a tam zpestřila nočním tahem. Když potřebovala hlídání, někdo z rodiny ji zastoupil. Byla bojovnice, a když šlo ve sporu byť jen o náznak rasismu, neváhala bít se jako lev.

Charlie obdivovala její houževnatost a vnitřní sílu, třebaže jí přišlo neuvěřitelné, že tenhle typ diskriminace v její zemi vůbec ještě existuje. V druhé polovině dvacátého století nabírala centrála v Lambeth z řad přistěhovalců jednoho policistu za druhým a statistiky rasových zločinů zůstávaly v podstatě stejné. Pak se ale něco změnilo, a když Charlie

nastupovala k CSU, začala čísla zase stoupat. Tam, kde vedle sebe dřív lidé žili v klidu, přišly UKIP a Hlasuj pro Brexit a jejich představitelé začali v místních živit nenávisť a hněv, což v důsledku vedlo k dalšímu nárůstu počtu ohlášených rasových deliktů. A bůhví kolik bylo těch neohlášených. Všem bylo jasné, že jde jen o špičku ledovce.

„Cornell Miller včera uprchl z nemocnice jen pár hodin po tom, co jsme ho obvinili z těžkého ublížení na zdraví.“

Naz se nadechla. Všichni věděli, jak tvrdě Charlie na tom případě pracovala.

Charlie zvedla ruce, aby ji zarazila, a pokračovala: „Já vím. Nemusíš nic říkat. Prostě neuvěřitelné! Napadl Annie Mitchellovou z B směny, která ho eskortovala, a nad ránem nejspíš zranil ženu jménem Marcia. Ta je teď v nemocnici, šli jí tvář. Někdo podobný Millerovi ji pořezal lahví. Půjde pryč o desítky stehů. Je zohavená na celý život. Až bude mít po operaci, chystám se tam zajet. Chci, abys jela se mnou, Naz.“

Sotva domluvila, rozlétly se dveře a dovnitř vešel rázným krokem Hunter. „Promiň, Charlie, právě jsem slyšel, co se stalo. Je mi jasné, že chceš chytit Millera, ale do té nemocnice tě nepustím. Místo tebe pojedou Naz se Sabirou. Volají mě k mrtvole a chci tě mít s sebou. Požádali mě, abychom začali s ohledáním, než dorazí tým z oddělení vražd. Doufám, že nás pak nechají asistovat.“

Charlie okamžitě zpozorněla. Rozhodně se Millerova případu nechtěla vzdát, ale odolat nabídce vyšetřovat podezřelou smrt a s ní spojené úklady? To se dost dobře nedalo. Naz a Sabira se o vyšetřování postarají. A jakmile se Charlie vrátí, znovu se zapojí do honu na Millera.

„Vezmi si věci, za pět minut vyrážíme. Tělo našel brzy ráno běžec na hřbitově ve West Norwood. Na místě je zatím jen hlídka. Chci, abychom byli u vyšetřování od začátku.“ Změřil si ji od hlavy až k patě. „Není to tak hrozné. Až na ty mokré vlasy to docela ujde.“

„Nějak to spravím.“ Charlie už si zvykla, že šéf komentoval její vzhled. Dnes to ani moc nebolelo. Zajela si prsty do vlasů. Byly zplihlé a bez života.

Počkala, až Hunter zmizí u sebe v kanceláři, a vyhlédla z okna. Nepršelo, ale ranní chlad ještě neustoupil. Rychle si z pestré sbírky čepic a kloboučků v přihrádce pod stolem vybrala velkou šedou vlněnou čapku, narazila si ji na hlavu a nepoddajné vlasy schovala pod ni. Popadla klíčky od auta a přes rameno si hodila pracovní kabelu, ve které nosila náčiní k ohledání místa činu, poznámkový blok a tužky.

Naz se Sabirou už seděly nad Millerovým případem. V krátkosti je seznámila se vším, co dosud zjistila, a upřímně se Naz omluvila, že všechnu práci nechává na ní. Nevadilo jí to. Nikdo z týmu se na Charlie nezlobil. Všichni chápali, že je mladá a plná nadšení a Hunter ji s sebou brává rád. Paul a Sabira se rádi bavili a ostatní už měli rodiny a závazky. V podstatě se dalo říct, že pokud se nedělo nic mimořádného, všichni s výjimkou Charlie si obvykle odsloužili svoje a spěchali domů. Jen Hunter byl jiný. Byl dřič. Charlie mu ráda sekundovala a ostatní jí tuhle výsadu s chutí přenechali.

Bet si změřila Charliinu čepici a zavřtěla hlavou „Nevím, nevím, jak s touhle hrůzou na hlavě pochodíš u šéfa. Doufej, že na kritiku nebude čas.“

Charlie pokrčila rameny, naklonila hlavu a uculila se: „No jo, může být rád, že nenastydnu.“

Kapitola 5

Hunter za jízdy shrnul, co vědí: „Na westnorwoodském hřbitově bylo dnes ráno nalezeno tělo ženy středního věku, bělošky, asi metr sedmdesát, štíhlé, s delšími světlými vlasy. Ještě ji neidentifikovali, ale v kabelce měla dokumenty na jméno Susan Bartonová. Do jejího bytu už jede hlídka. Tělo je prý pěkně zřízené. Zatím netušíme, jestli ji zabili na místě a jak dlouho tam leží, ale k činu došlo nejspíš během dnešní noci. Včera byla neděle, takže hřbitov musel být až do setmění plný lidí.“

„Já myslela, že westnorwoodský hřbitov se na noc zavírá?“

„Normálně ano. Před nedávnem ale do brány nacouval nákladák a od té doby je hřbitov bez vrat. Je nonstop volně přístupný. Pro pěší i pro auta.“

„A co pachatel? Přijel, nebo přišel pěšky? Kdyby přijel autem, pomohlo by nám to – na Norwood Road jsou všude kamery, měli bychom espézetku.“ Charlie okamžitě ožila. I když byl podzim a pošmourné ráno něco po osmé, nadšení z nového vyšetřování u ní rychle převážilo nad zklamáním z vývoje případu Miller. Neustále ovšem od volantu sledovala obličej chodců. Hledala ho. I z rychle jedoucího vozu uměla v davu rozeznat konkrétní tvář.

Blížili se k West Norwoodu, za pomoci sirény a majáku si klestili cestu houstnoucím ranním provozem. Projeli spleť jednosměrek v Tulse Hill, viděli, jak po nízkém mostě

před nimi pomalu prosupěl vlak, a za křižovatkou odbočili ostře vpravo. Před sebou měli poslední půl míli obchodů a restaurací podél Norwood Road. West Norwood byl převážně rezidenční čtvrť. Za ulicemi plnými honosných usedlostí, jejichž cena se blížila milionu liber, se k sobě tiskly bloky moderních městských činžáků. Z několika místních nádraží se dalo celkem snadno přepravit do centra Londýna, a tak byl West Norwood vyhledávaným bydlištěm mladých ambiciózních Londýňanů. Policejní vůz projel hlavní třídou, zamířil ke hřbitovu a Charlie si s uspokojením uvědomila, kolik už po cestě minuli dopravních kamer. Doufala, že alespoň jedna zachytila toho, kdo vraždil.

Dorazili k místu, kde se Norwood Road rozdělovala do dvou ulic jako rozeklaný hadí jazyk. Uprostřed vidlice křižovatky stál velký kostel a nalevo od něj se táhl westnorwoodský hřbitov. Charlie odbočila vlevo a vzápětí uviděla policejní dodávku stojící v ústí vjezdu. Zpomalila. Zastavila před mohutným kamenným portálem a ihned si všimla, že jedno křídlo železných vrat je vytržené z pantů. Druhé bylo dokořán. Vypnula sirénu, maják nechala blikat a zamávala na strážníky v dodávce. Kývli jí na pozdrav a přeparkovali, aby jejich vozu uvolnili vjezd.

Charlie s Hunterem pomalu projeli kamennou branou a zatajili dech nad tím, co uviděli. Před nimi se otevřel široký travnatý prostor s labyrintem cest, chodníků a stezek, které se po celé šíři rozlehlého hřbitova různě klikatily, spojovaly ho a protínaly. V zadní části areálu pod malým návrším stálo půl tuctu policejních vozů. Dojeli k nim a zaparkovali, byli na místě. Charlie pocítila zvláštní úzkost. Ač se s násilím a krví setkávala skoro denně, nikdy si na ně nezvykla a byla

pevně rozhodnutá nedovolit těm scénám, aby jí zevšedněly. Zhluboka se nadechla a otevřela dveře vozu.

Jako první ji zarazil okolní klid. Vichr úplně ustal, stromy ztichly a noční běsnění připomínalo jen množství popadaných větví a listů, které leželo všude kolem naváté na hromádách. I teď za denního světla vypadalo to místo tajuplně. Přestože okolo byly rušné ulice, zdálo se, jako by sem byl hřbitov přesazený z jiného světa, z nějakých dávných časů. Bylo tu ticho, okolní městský ruch sem doléhal jen z dálky a tlumeně.

Pak bouchl Hunter dveřmi a ticho bylo pryč. Charlie se ulevilo. Vzala kabelu a vyrazili spolu se šéfem k malé skupince uniformovaných policistů. Místo činu bylo označené modrobílou páskou.

„Dobré ráno, panstvo,“ pozdravil Hunter skupinu.

Vykročil k nim velící seržant. „Zdravím. Bezva, že jste tu rychle. Technici už jsou na cestě. Pojd'te za mnou, řeknu vám, co zatím víme.“

Natáhli si holínky a rukavice, nechali své osobní údaje zapsat do služebního hlášení o místě činu a překročili pásku. Vystoupali do mírného svahu, prošli živým plotem a ocitli se na malém, ještě odlehlejšími místě. Ve třech řadách tu vedle sebe stálo devět hrobů. Na náhrobním kameni uprostřed leželo nahé ženské tělo. Hrudní koš měla žena rozříznutý, žebra roztažená a v místech, kde mělo být srdce, zela hluboká krvavá rána.

„Někdo jí vyřízl srdce,“ potvrdil seržant nově příchozím jejich podezření.

Charlie z rány nespouštěla oči, zvrácenost toho výjevu ji fascinovala. Ani po devíti letech ve službě se nepřestávala

divit, co jsou lidé schopni provést jeden druhému. I Hunter byl otřesený. Charlie konečně odvrátila zrak a rozhlédla se po okolí. Tělo bylo pečlivě naaranžované, leželo po celé délce kamene, hlavu mělo v čele náhrobku a nohy u jeho paty. Vlasy měla žena sčesané na ramena, oči zavřené, jako by spala, a paže měla volně podél těla. Její šaty byly netknuté, jen na prsou měla látku košile na několika místech porušenou ostrým předmětem.

„Myslíme si, že jde o Susan Bartonovou. V kabelce měla řidičák.“ Seržant ukázal na malou černou tašku ležící vedle těla. „Před chvílí jsem mluvil s hlídkou, která jela na uvedenou adresu. Dům je prázdný. Není tam nikdo, kdo by totožnost té ženy potvrdil.“

„Takže žádné stopy po vloupání?“ zvedla Charlie oči od mrtvé.

„Ne. Dveře jsou neporušené. Hlídka provedla zběžnou prohlídku. V domě je fůra rodinných fotek a na nich převážně pár se dvěma dětmi, chlapcem a dívkou. Žena na fotkách je podle všeho naše mrtvá. Strážníci vyčkávají na místě. Je to nedaleko odtud, až budete odjíždět, zastavte se tam.“

„To určitě uděláme,“ odvětil Hunter. „Má u sebe kabelku a na sobě kabát, nejspíš byla ve městě nebo se tam chystala. Násilím ji neodvlekli. A jestli dům nenese stopy vloupání, můžeme vyloučit i majetkový delikt.“

„To si nejsem tak jistá, šéfe.“ Charlie se zadívala na tělo a chvíli ho pozorně zkoumala. Ukázala na ženinu levou ruku, měla ji položenou na kamenné desce dlaní vzhůru. Zpod ruky vytekl pramínek krve, temně rudá stružka na šedém náhrobním kameni. „Chybí jí prsteník, uřízli ho. Vraha možná zajímaly šperky.“

Hunter sklopil zrak a pozorně si prohlédl ruku i okolí. Nakonec se otočil ke strážníkovi. „Prst ani srdce jste ne našli?“

„Zatím ne. Nechceme to tu moc podupat.“

„V tom případě celý hřbitov uzavřete a prohlaste ho za místo činu. Až to tu technici prohlédnou, svolám zvláštní pátrací tým a projdeme celý areál. Nesmíme nic přehlédnout. Nechal tu vrah nějaké další stopy?“

„Zdá se, že ne. Na úklidu si dal celkem záležet. Není tu nic navíc.“

„Dobře, v tom případě vyrazíme na adresu Bartonové. Pokusíme se ověřit její totožnost a kontaktovat nejbližší příbuzné, abychom mohli definitivně potvrdit, že na fotkách je zavražděná.“

Hunter pokynul Charlie a všichni se měli k odchodu. Vtom začal pronikavě zvonit telefon. Charliin mobil to nebyl a do kapes nesahali ani Hunter, ani strážník. Charlie se sklonila k mrtvé. Uvnitř kabelky blikalo slabé světlo. Hunter přikývl a Charlie po mobilu opatrně sáhla. Na displeji svítila rozesmátá dívčí tvář a pod ní jméno Emma. Charlie přijala hovor a přepnula na hlasitý odposlech. Než stihla cokoli říct, z přístroje zašvitořil nadšený dívčí hlas.

„Čauky mami, doufám, že jsem tě chytla, ještě než začneš mít foťr. Mám před sebou tu seminárku, doufám, že mi s ní poradíš. Můžu se dnes večer stavit na věču a na kus řeči? Všechno ti povím, budeš nadšená!“

Hlas utichl, dívka čekala. Charlie na několik sekund oněměla. Na lince byla zjevně dcera oběti. Jak jen téhle mladé, štěstím překypující slečně oznámit, že její umučená maminka leží před jejich očima.